

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Claudiu Groza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Pasageri - Antologia de proză scurtă a Școlii de vară "Gheorghe Crăciun" / coord.: Cosmin Perța. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-3121-3
I. Perța, Cosmin (coord.)
821.135.1

Pasageri

Antologia de proză scurtă
a Școlii de vară
Gheorghe Crăciun

Coordonator: Cosmin Perța

Editura Paralela 45

Cuprins

Crocodilul [Cătălina Bălan]	9
Pisica și copilul rupt în două [Dan Bucur].....	17
Fragilitate [George Ciucă]	21
Pachetul [Victor Cobuz].....	27
Timpul șarpelui [Raluca Filimon]	43
Atenție, se-nchid ușile! [Anna Kalimar].....	51
O dimineață la cabinetul ginecologului meu [Lucia Lupea].....	59
Mahări și vloggeri [George Mihalache].....	65
Cana [Georgia Moraru].....	75
Urmează stația la care coborâm [Anastasia Palii]	81
Experiment [Anastasia Palii]	85
De la balcon [Călina Părău].....	89
The dead god [Alina Pietrăreanu].....	97
Ocna city (Meteorologul stațiunii sau Războiul alb) [Savu Popa]...	103
Iris [Ioana Săndulescu]	109
Hai, mă Vlăduțe! [Eva D. Sărășan].....	117

Addenda

După perdea [Florin Iaru]	125
Ceasurile mutului din Szolnok [Marian Ilea].....	131
Ziua de montă [Cosmin Perța].....	137

EDITURA PARALELA 45

Dan Bucur

S-a născut în 1991. A urmat cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă (Cluj-Napoca), iar în prezent este student al Facultății de Litere din cadrul Universității „Babeș-Bolyai“. A participat la ateliere de scriere creativă cu Ruxandra Cesereanu, în urma cărora a avut texte publicate în revista *Steaua* și pe site-ul *Literomania*.

Pisica și copilul rupt în două

În după-amiaza aceea, copilul își îndesă punga albastră în buzunarul de la pantaloni și tăbărî pe scări, sărind câte două trepte. Ieși pe ușa din spate a blocului, traversă în grabă pârcelețul și o luă pe strada principală, către magazin.

Într-o mână ținea strâns monezile, iar în cealaltă, banii de hârtie. Își simțea mâinile uscate, fiindcă înainte să plece maică-sa îl pusese să le spele cu săpun. Ar fi vrut să pună banii-n buzunar, măcar pentru un timp, dar rezistă tentației. Ultima oară pierduse zece mii de lei și-și amintea încă, cu frică, bătaia ce urmase.

Avea de cumpărat pâine, apă Borsec și pufuleți. Îndată ce ajunsese, le găsi la raft, le cără strâns în brațe și le trânti la casierie. Deschise pumnii și lăsă să cadă banii pe tejghea. În timp ce vânzătorul bombănea, copilul privi cu jind la gumele de mestecat. N-avea cum să-și cumpere, primise bani ficși. Băgă de seamă însă că gumele nu erau altele decât aceleași cu abțibilduri din Titanic, așa că se împacă cu gândul că avea să mănânce măcar pufuleți. Își aruncă cumpărăturile și bonul în punga albastră și ieși.

Traversă spre trotuarul umbrit, după ce trecu de sinagoga verde cu geamurile sparte de băieții mari, dintr-a șasea. El avea să meargă la școală peste o lună și abia aștepta. Primise din partea maică-sii câteva caiete și un stilou cu călimară, pe care-l încercase de câteva ori. Tot ea îi dăduse o carte despre animale, cu multe poze, pe care o răsfoia după ce se plectisea să se mai uite la desene animate.

De-o parte și de alta a străzii, casele se ridicau îngrămădite și tăcute. Le cunoștea acoperișurile; în gândul lui, sărise de mai multe ori pe ele de la fereastra camerei sale. Drumul era pustiu, nu se zărea nimeni. Își închipui că e un animal cu copite și începu să tropăie pe asfaltul înfierbântat, bălângănind punga dintr-o mână în alta. Ar fi zăbovit în părculeț, dar trebuia să ajungă acasă, să lase cum-părăturile.

Se opri totuși în fața gropii de la blocul B16. Începu să mănânce cu poftă pufuleții, înfundându-și mâinile uscate în pungă ca să ajungă la sare. De la un geam, un bărbat își aruncă țigara neterminată. Mormăi un salut, dar nu așteptă să i se răspundă și dispăru înăuntru. Copilul se cocoță pe grilajul care împrejmuia groapa și aruncă la nimereală câțiva pufuleți. Dacă coborai în groapă, te puteai strecura printr-o spărtură și ajungeai în beciul blocului. Așa făceau băieții, când se jucau de-a v-ați ascunselea. El sărise de mai multe ori în groapă, dar niciodată nu coborâse mai mult. Se uitase prin deschizătură, dar fusese întuneric și i se făcuse frică. Pe-acolo intrau și pisicile și se adăposteau iarna de frig. Groapa era tot timpul plină de gunoaie, dar cineva o curățase acum, iar spărtura care dădea în beci era acoperită cu o placă de lemn.

— Dă-te, bă! strigă cineva, iar copilul își scăpă pufuleții și se retrase numaidecât.

Băieții de-a șasea fugăreau o pisică.

Chiar dacă erau mari și aveau voie să rămână afară până noaptea târziu, băieții din cartier îl luaseră de multe ori cu ei la joacă. Stătuse nenumărate seri gură cască la poveștile lor, până când mama lui îl strigase furioasă de la geam. Se jucaseră cu tubermane, baba-oarbă, câteodată îl lăsaseră și la miuță. Fumaseră în fața lui țigări și-l pusaseră să jure că nu o să-i pârască. El jurase, deși nu-i trecuse deloc prin minte să-i dea în vileag. De la o vreme, însă, băieții deveniseră precauți față de el. Când se urcaseră în nukul din spatele garajelor, nu îl mai primiseră cu ei. Odată îi găsisese adunați pe toți însuflețiți în jurul unei cărțulii. Îi strigaseră să plece de lângă ei, iar unul îl prinsese de subsuori și îl învârtise până ce i se făcuse rău.

Anna Kalimar

S-a născut în 1991. A publicat volumul de proză scurtă *Iradierea unei lumi oarecare* în 2008, ca urmare a câștigării concursului de debut Unicredit. A absolvit facultatea de Regie de Film în 2014, la UNATC București. Din 2017, face parte din programul european Connecting Emerging Literary Artists, în cadrul căruia textele sale au fost traduse în italiană, spaniolă, portugheză și neerlandeză.

Atenție, se-nchid ușile!

E greu, e greu ca naiba, cu asta am fost mereu toți de acord. Întâi, părinții – i-ai strânge de gât în fiecare zi, încă de când ai împlinit 12 ani. Le-ai pune otravă în cafea. Ai scoate plăcuțele de frână. Frații și surorile – le-ai lipi buzele cu superglue, ca să tacă odată pentru totdeauna. Pe colegi i-ai închide în clasă și le-ai da foc. Pentru profesori ai petrecut multe ore imaginând cele mai creative moduri de tortură. Și apoi mai sunt ei – străinii. Țla care te-a călcat pe tenișii albi în autobuz. Proasta care ți-a suflat fumul în față la trecerea de pietoni. Idioții care te-au trezit cu muzica lor la 3 dimineața. Pentru toți ăștia ai inventat un loc special în iad.

Se spune că e o vârstă dificilă că o iei razna de la schimbările hormonale și alte chestii, dar eu nu sunt de acord. E, la urma urmei, momentul când începi să te prinzi cât de de căcat e lumea și că toți adulții pe care îi cunoști au o singură caracteristică definitorie: ipocrizia. Tot ce spun, tot ce predică, tot ce pretind e o minciună sfruntată care le permite lor să dea bine și ție să nu bei detergent. Dar când crești și pricepi cum stau lucrurile cu adevărat e greu să nu-ți vină să urli și să spargi tot. Și nu cred că te înșeli și nu cred că ar trebui să te schimbi și nu cred că ar trebui să te adaptezi.

Astăzi împlinesc 18 și m-am hotărât să închid blogul ăsta. Deja sunt adult și aici toată ideea era despre ce nașpa sunt adulții, deci automat am devenit și eu nașpa și ar fi aiurea să

continui. Am mai vorbit despre asta și înainte și îmi pare rău pentru cei care chiar iubeau locul ăsta, dar dacă așa am zis așa fac. Dacă vrea cineva să-l preia de la mine discutăm, dar înainte de asta aș vrea să termin textul ăsta în care să vă spun lucruri pe care nu le-am mai spus până acum.

V-am povestit din când în când despre certurile mele cu familia și despre ce probleme am avut la școală, dar niciodată nu am spus chiar tot adevărul și unele evenimente le-am omis cu totul pentru că la momentul respectiv ar fi fost o prostie să vorbesc despre asta, de exemplu faptul că aproape luasem o armă cu bile de la un tip. Nu v-am spus nici când soră-mea a plecat de acasă și nici când a murit bunicul. Sunt multe lucruri despre care mi-e greu să vorbesc chiar și acum și privind în față nu am foarte multe speranțe pentru viitor.

Mai demult mă tot gândeam la copiii ăia care merg cu mitralierele la școală în America și împușcă pe cine apucă, și prin asta își pierd pentru totdeauna statutul de victimă. Nimănui nu-i mai pasă prin ce ai trecut tu după ce te-ai ridicat să te aperi sau să te răzbuni – ești doar un monstru dintr-o serie lungă și fără chip, ești doar un deranjat mintal care a avut acces la gloanțe. Și toate ziarele sunt pline de lacrimile agresorilor tăi și de solidaritatea grețoasă a celor rămași în viață și de adulții oripilați de tine, care se detașează de tine, deși tu ai făcut ce-ai făcut tocmai pentru că lumea pe care El au creat-o e o mizerie de rahat. Și na, e evident de ce se sinucid după ce-i împușcă pe ăia – cine rezistă să vadă toate astea? După ultimul incident și după ce am văzut cum s-a scris despre și cum se interpretează am renunțat la idee. Mi-am dat seama că nimeni n-ar înțelege ce vreau să zic eu cu asta și că cei care m-au rănit nu ar suferi suficient din atâta lucru, ba chiar probabil le-aș face o favoare să-i scot din lumea asta de 2 bani pe care și ei probabil o urăsc la fel de mult ca mine. Nu se merită.

Cred că cel mai nasol în ultimul an a fost să suport singurătatea (deși comentariile voastre m-au ajutat mult!). Am reușit să mă distanțez de cretini și după ce m-am mutat nu s-a